

mindste Smule Uenighed mellem dem, kan de angive ham, og det vil han ikke ud-sætte sig for.

Jeg tror vedblivende, at i saa Henseende er den Analogi, som jeg ved første Behandling drog med Veksler, i Virkeligheden fuldt ud træffende. Ved Stemplingen af de almindelige Veksler fører man heller ikke Kontrol ogsaa af den simple Grund, at der skal to til at snyde. Man kan ikke sige, saaledes som den ærede Ordfører siger, at en Veksel er et Papir, om hvilket man risikerer, at det mange Gange kommer for Dagens Lys. Det rammer nemlig ikke i det af mig om-talte Tilfælde, thi Sagen er den, at ganske vist vil et stort Flertal af Vekslerne ved at diskonteres komme til en Bank eller Sparekasse, saa at der derved aabner sig en ny Kontrol — der er altsaa flere, der skal være inde i Snyderiet, og som Følge deraf bliver det endnu mere umuligt —, men i adskillige, ja i hyppige Tilfælde vil en trasseret Veksel blive liggende i Købmandens Portefeuille, indtil Forevisning sker for Acceptanten paa Forfaldsdagen, og for saa vidt disse to Mennesker — her er det akkurat det samme Tilfælde, der maa ske — er enige om at snyde, ligesom Fondssælgeren og Fondskøberen maa være enige derom, kan de snyde, men man gaar alligevel ud fra, og med Rette, at det gør de ikke. Man kan være vis paa, at man, hvis man vilde blade en Vekselpor-tefeuille igennem, ikke vilde finde en eneste ustemplet Veksel. Saaledes vil det ogsaa gaa her med Tilsynet, det vil blive ganske unødigt. Det vil for Statskassens Vedkommende være at kaste Pengene ud af Vinduet. Det er nogle Embedsmænd, der skal have et Ben — og det kan være meget rart for de vedkommende —, men Hvervet vil ikke være af nogen Betydning, det vil meget hurtigt vise sig at blive et meget stort, vidtløftigt og kostbart Apparat, som er til ingen Nytte. Derfor har jeg altsaa tilladt mig at stille et Ændringsforslag under Nr. 19 om, at Tilsynet kun træder i Virksomhed i ekstraordinære Tilfælde, „naar der ved Klage, Mistanke eller andre særlige Omstændigheder findes Anledning dertil“, og at det da overlades til Finansministeren at bestemme, hvorledes Tilsynet skal foregaa.

Paa samme Maade har jeg søgt at begrænse Rækkevidden af den famøse § 23, idet jeg under Nr. 26 har stillet et Ændringsforslag om, „at de Personer og Institutioner, hvem Anmeldelsespligt paa-

hviler i Henhold til denne Lovs § 11, skal“ — ikke i det Omfang, Finansministeren bestemmer, som kan være et ubegrænset Omfang, men — „naar der ved Klage, Mistanke eller andre særlige Omstændigheder findes Anledning dertil, meddele Skattemyndighederne de Oplysninger“ o. s. v. o. s. v. Den ærede Ordfører anvendte en ikke ringe Tid paa ligesom at berolige den offentlige Mening indenfor de interesserede Kredse, sikkert fordi han ogsaa godt ved, at man er særdeles opskræmt. Han sagde, at den Slags Kontrolbestemmelser stod der saa at sige i alle Love, men det var noget, man aldrig brugte. Hvis de faldt i Pedanters eller i Chikanørers Hænder, kunde de blive farlige, men de elskelige Mennesker, som udøvede denne Kontrol, forstod den fortræffelige Kunst paa een Gang at udøve en effektiv Kontrol og stille sig — som han sagde — i et godt Forhold til de Mennesker, overfor hvem de skulde udøve Kontrollen. Jeg er nu ikke saa vis paa, at dette Forhold altid er saa fortræffeligt, men dette være nu, som det være vil, jeg vil gerne tro — og det siger paa Forhaand —, at den højtærede Minister kunde og vilde være fuldstændig villig til at afgive en for ham bindende Erklæring om, at saa længe han sidder som Finansminister, skal disse Kontrolbestemmelser ikke benyttes paa en pedantisk og chikanøs Maade, og saa vil det ogsaa blive gennemført. Men heldigvis beholder vi ikke denne Finansminister til evige Tider, og man kunde tænke sig, at der kom Finansministre, der maaske i mange andre Henseender var bedre end den nuværende, men i denne ene Henseende var ringere, at de aabnede Adgang til alle mulige Chikaner eller var i høj Grad forelskede i bureaukratiske Pedanterier. Og det er lidet betryggende for vedkommende, at man siger: Vi sætter nok disse stærke Bestemmelser ind i Loven, men det skal I ikke bryde jer om, det gaar ikke saa strengt til, som Præsten og Finansministeren prædiker, naar det kommer til Stykket, er det skikkelige Mennesker, og de agter ikke at chikanere. Hvis det er Meningen, at det skal gaa til paa denne blide Maade, og Bestemmelsen kun gælder Undtagelser, saa var det dog det mest betryggende for vedkommende og det simpleste og naturligste, at vi ligefrem skrev i selve Loven, at det skal være Undtagelser. Paa den Maade synes jeg, man passende kunde komme ud over dette.

Der er endvidere af Udvalget stillet